

og det ærede Medlem vil i Fremtiden mange Gange kunne træffe os som Modstandere af et Forslag, der forelægges af hans Parti eller andre Partier, og alligevel finde os deltagende i Forhandlingerne derom, maaske stemmende for det, hvis det er forandret til det bedre.

Jeg maa i meget høj Grad paaskønne de Udtalelser, som er faldet fra det ærede Medlem Hr. Stenggaard-Kirkegaard og det ærede Medlem Hr. Jacobsen. De viste jo en Forstaaelse, som desværre savnes baade i selve Lovforslaget og i den højtærede Ministers Udtalelser. Helt uden Forstaaelse er altsaa det Parti ikke, som den højtærede Minister tilhører. Disse to Medlemmers Udtalelser, har jo aabnet Mulighed for en Forhandling, der virkelig kan føre til det, som det ene af de ærede Medlemmer ønskede, en saa vidt mulig enstemmig Samling om en anden Udformning af Lovforslaget. Jeg deler ganske det Ønske, at vi maatte kunne faa omformet Lovforslaget saaledes, at ogsaa Socialdemokraterne kan stemme for det, saa er det nemlig saa godt, at vi mener det forsvarligt at stemme derfor.

Det ærede Medlem Hr. Stenggaard-Kirkegaard udkastede Tanken om en anden Form for Bidragydelse end den foreslaaede, nemlig at Staten ydede $\frac{3}{5}$, Kommunerne $\frac{1}{5}$ og Medlemmerne $\frac{1}{5}$, og vilde som Betingelse herfor have sat en Bestemmelse om, at de paagældende skulde have søgt Arbejde personlig paa Arbejdsanvisningskontoret, saa vidt jeg forstod. Jeg tror ikke, at en Forhandling herom fra vor Side vilde blive mødt med mindste Uvillie. Vi kan ikke have noget imod, at der under praktisk mulige Former gives dem, der maatte være i Tvivl om Arbejdsvilligheden, en Sikkerhed for, at de paagældende virkelig søger Arbejde, og jeg imødeser derfor med Glæde en Forhandling paa det af det ærede Medlem Hr. Stenggaard-Kirkegaard angivne Grundlag. Formen maatte man vel kunne enes om, naar der i øvrigt ikke er principielle Uoverensstemmelser paa dette Punkt.

Paa enkelte af de Bemærkninger, som den højtærede Minister fremsatte, er der allerede i Udtalelserne i Gaar svaret, og jeg skal derfor kun gøre forholdsvis faa Bemærkninger til Ministerens Tale. Det er allerede sagt, at den Tone, hvori denne Tale blev holdt, viste Nødvendigheden for den højtærede Minister af at indhulle Sagen saa meget som muligt i Røg og Damp. Den lange Række af faderlige Formaninger, som Ministeren fremsatte, var sikkert ellers overflødig. Den Maade, paa hvilken Ministeren omtalte Medlemmernes Udtalelser — en

Tale var i hans Omdømme en „Svada“, om en anden Tale sagde han, at vedkommende „snakkede op“ —, var en saadan, at jeg lykønsker Ministeren til, at det ikke var den virkelige Formand, der præsiderede, for han maatte jo ganske sikkert have afbrudt Ministeren gentagne Gange. Man maa ikke sige „grim“ — jeg kan ikke tro, at det er mere parlamentarisk berettiget at tale om, at Medlemmerne „snakker op“, at de leverer en „Svada“ o. s. v. Men det var jo en Minister, der talte, og det gør maaske en Forskel. Jeg skal lade de personlige Fornærmelser mod mig, som Ministeren var saa elskværdig at uddele, ligge, og jeg skal heller ikke lade mig friste af Ministerens hele Form til at svare i samme Tone.

Ministeren afviste en Formodning, jeg havde fremsat, og som virkelig skulde være til Undskyldning for ham. Jeg formodede, at Ministeren havde været under Pres ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag — det er jo dog ingen Hemmelighed, at der ogsaa indenfor Ministeriet er noget afvigende Meninger om Teori og Praksis. Ministeren benægtede dette, og jeg maa da beklage, at jeg altsaa har troet, at han var bedre, end han er; thi hvis han havde været under Pres, havde det dog været en Slags Undskyldning for Lovforslagets Karakter. Dette mærkværdige Forslag er altsaa virkelig Udtryk for Ministerens egen Lyst og Tilbøjelighed.

Ministeren — og jeg tror ogsaa andre — har draget Sammenligning mellem de Understøttelser, der udbetales, og de Betingelser, der her og i andre Lande stilles for at kunne modtage dem, og det er sagt, at naar man andre Steder, i Sverige og i Tyskland, kan stille skrappe Betingelser for Retten til Understøttelse, der endog er lavere, end der betales herhjemme, saa maa vi ogsaa kunne det. De Herrer, der siger dette, glemmer en meget væsentlig Ting, nemlig at man hverken i Sverige eller i flere andre af de Lande, der er nævnt, har nogen obligatorisk Forsikring, at der ikke af Medlemmerne selv indbetales noget som helst til en Arbejdsløshedsforsikring, og at man derfor maaske med nogen Ret fra det offentlige Side kan stille skrappe Betingelser for Uddelingen af fuldkommen Understøttelse, skrappe, synes jeg, end naar det for en væsentlig Del er Medlemmernes egne Penge, der skal anvendes til Udbetaling af Understøttelse. Og saaledes er det jo i Danmark; det er jo ikke saadan, at hele Arbejdsløshedsforsikringen bæres af det offentlige. Det er nævnt af mit Partis Ordfører (J. P. Nielsen) i Sagen, hvilke betyde-